

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL PLOIEȘTI

Ploiești, str.Emil Zola, nr.4

Dosar nr.3422/114/2013

ÎNCHIEIERE

Sedința publică din data de: 3 aprilie 2014

Președinte: I.S.

Judecător : I.L.

Judecător : G.S.P.

Grefier : V.M.

Recurenți-pârâți : U.S.H. - absent

: M.E.N. - absent

Intimată-reclamantă : G. V. - absent

Obiectul cererii : obligație de a face

Stadiul judecății: recurs

Procedura de citare legal îndeplinită.

Instanța, față de lipsa părților, de împrejurarea că în cauză s-a solicitat judecata cauzei în lipsă, precum și de admisibilitatea sesizării Î.C.C.J. în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor probleme de drept :

- dacă, față de dispozițiile art.29 alin.1, 3 și în special alin.4 lit. b din OUG nr.75/2005 - ce vizează, în esență, faptul că acreditarea acordă dreptul de a emite diplome recunoscute de M.E.C.T.S. (actual M.E.N.) și de a organiza examenul de licență-, dispoziții în vigoare în perioada în care reclamanta a urmat cursurile U.S.H., cererile de obligare a U.S.H. la eliberarea diplomelor de licență și de obligare a M.E.N. să aprobe a tipărirea formularelor tipizate pot fi sau nu analizate independent de examinarea împrejurării acreditării/neacreditării programului de studiu organizat de U.S.H. și absolvit de reclamantă;

- dacă, față de dispozițiile art.72 din NCPC, este admisibilă cererea U.S.H. de chemare în garanție a M.E.N. pentru obligarea la aprobarea tipăririi formularelor tipizate, în condițiile în care această cerere nu are ca obiect valorificarea unui drept de garanție sau despăgubire", constată următoarele :

CURTEA,

I. **Apreciază că sesizarea este admisibilă, în conformitate cu prevederile art. 519 Cod procedură civilă, motivat de faptul că:**

1. *de lămurirea modului de interpretare/aplicare a dispozițiilor legale precizate anterior depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât:*

Cererea introductivă cu care reclamanta a investit instanța de contencios administrativ are ca obiect obligarea U.S.H. să-i elibereze diploma de licență, ca urmare a promovării examenului de licență organizat de pârâtă în sesiunea iulie 2009, precum și obligarea pârâtului M.E.N. (fost M.E.C.T.S.) să aprobe tipărirea formularelor tipizate constând în diploma de licență și suplimentele la aceasta, iar

cererea de chemare în garanție, formulată de U.S.H. în cadrul aceluiasi dosar, are ca obiect obligarea ministerului pârât să aprobarea tipăririi formularelor tipizate, anterior precizate.

De asemenea, Curtea constată că în cadrul recursului și întâmpinării formulate în cauză, pârâtul M.E.N. a susținut cu ferveare că U.S.H. nu era acreditată pentru cursurile urmate de către reclamantă, sens în care a prezentat ample raționamente fundamentate pe prevederi legale în materia învățământului universitar.

Curtea mai reține că dispozițiile art.29 alin.4 lit. b din OUG nr.75/2005 statuează, în esență, faptul că acreditarea acordă „furnizorului de educație” dreptul de a emite diplome recunoscute de M.E.C.T.S. (actual M.E.N.) și de a organiza examenul de licență., rezultând astfel, per a contrario, că în opinia legiuitorului un furnizor de educație neacreditat nu are dreptul de a elibera diplome de licență.

Cum diploma precizată are un regim juridic reglementat expres de legiuitor prin Ordinul M.E.C.T. nr.2284/2007, Curtea consideră că modalitatea de soluționare a cererii de obligare a U.S.H. să elibereze diploma de licență reclamantei este strâns legată de problema de drept pusă în discuție, întrucât prin voința legiuitorului dreptul de emitere a diplomelor de licență a fost condiționat de acreditarea furnizorului de educație.

Cât privește cererea de chemare în garanție a M.E.N., Curtea constată mai întâi că există o practică judiciară bogată – generată de numărul foarte mare acțiuni similare -, fundamentată pe prevederile vechiului Cod de procedură civilă, în sensul admisibilității (și temeiniciei) unei astfel de cereri.

De asemenea, Curtea constată că raporturile juridice dintre M.E.N. și U.S.H. sunt reglementate de dispozițiile Legii nr.88/1993, OUG 75/2005, HG 676/2009 și Ordinului M.E.C.T nr.2284/2007.

Or, față de dispozițiile art.72 al.1 din Noul Cod de procedură civilă, Curtea consideră că problema de drept analizată, vizând în esență aprecierea dacă obiectul cererii de chemare în garanție formulată de către pârâtă se circumscrie unei cereri de despăgubiri sau de garanție, are o legătură evidentă cu modul de soluționare a fondului cauzei.

2. problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre.

Astfel, din toate hotărârile ICCJ – SCAF, pronunțate în cauze similare și depuse la dosar ca jurisprudență de către U.S.H., rezultă că instanța supremă nu s-a pronunțat în vreun fel cu privire la cele două aspecte, mai sus învederate.

Astfel, în deciziile nr.5656/2011, nr.5386/2011, nr.2533/12, nr.690/2012...etc) nu s-a analizat în vreun fel de către instanța supremă posibilitatea legală a U.S.H. de a elibera diplome de licență, ca urmare a acreditării cursurilor de studii urmate de către reclamantă, iar în altele (ex. deciziile nr. 5722/2011, nr.628/2012, nr. 953/2012, nr.1638/2012...etc) ICCJ – SCAF a apreciat că aspectul acreditării nu poate fi analizat, ca urmare a faptului că el nu formează obiectul cererii de chemare în judecată sau al chemării în garanție. Ca urmare, problematica verificării acreditării Universității Spiru Haret, pentru stabilirea posibilității acesteia de a emite legal diplome de licență, nu a fost încă tranșată de către I.C.C.J., fiind deci, sub aspectul analizat, nouă

În mod similar, referitor la admisibilitatea cererii de chemare în garanție, Curtea constată, așa cum s-a arătat anterior, existența unei practici anterioare a instanței supreme, în sensul admisibilității chemării în garanție a M.E.N. de către U.S.H. , jurisprudență fundamentată pe prevederile vechiului Cod de procedură Civilă, care însă nu mai sunt aplicabile prezentei cauze.

Este corect că dispozițiile art.72 al.1 din Noul Cod de procedură Civilă reiau, în esență, vechea reglementare a cererii de chemare în garanție, însă strict raportat la prevederile legale aplicabile în cauză, problema de drept precizată este nouă.

Această concluzie se fundamentează și pe faptul că în hotărârile precizate anterior ICCJ – SCAF nu a analizat nici un moment dacă obiectul cererii de chemare în garanție stabilit de către U.S.H. – obligarea M.E.N. la tipărirea formularelor tipizate – se circumscrie unei cereri de despăgubiri sau în garanție. instanța supremă reținând exclusiv interdependența dintre obligația universității de a emite diploma de licență și aprobarea de către M.E.N. a formularelor necesare, instanța supremă apreciind că admiterea cererii de chemare în garanție „asigură efectiv punerea în executare a sentinței recurate, în condițiile în care eliberarea .. diplomelor de licență este condiționată de aprobarea tipării formularelor tipizate .. de către Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului”(ex. decizia nr.5368/2011).

3. problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În acest sens, Curtea constată că la acest moment există pe rolul Completului de RIL, în materie civilă, 4 sesizări, însă acestea au un alt obiect, nereferindu-se la dispozițiile legale și problematica expuse în prezenta sesizare, aspect ce rezultă din extrasul de pe portalul ICCJ..

II. Expunerea succintă a procesului

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Buzău sub nr.3422/114/2013 din 03.06.2013, reclamanta G.V. a chemat în judecată pârâții U.S.H. și M.E.N., solicitând obligarea universității pârâte să-i elibereze diploma de licență și suplimentul la aceasta și a M.E.N. să tipărească formularele tipizate constând în diploma de licență și suplimentul la aceasta, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat, în esență, că a desfășurat studiile F.P.P.B. specializarea psihologie, din cadrul universității pârâte, promovând examenul de licență din sesiunea iulie 2009, că în anul 2010 i-a fost eliberată adeverința nr. 6838/21.09.2010, cu valabilitate până la eliberarea diplomei de licență, că, deși a solicitat pârâtei eliberarea diplomei, aceasta i-a răspuns că pârâtul M.E.N. a amânat în mod repetat aprobarea pentru toate formularele tipizate., precum și că adeverința nr. 6838/21.09.2010 produce efecte juridice depline, aceasta nefiind anulată de vreo instanță judecătorească.

S-a mai arătat că pârâtul MECS a justificat refuzul de a aproba tipărirea formularelor tipizate, pe faptul că U.S.H. nu a avut acreditare pentru specializarea absolvită de reclamantă în forma învățământului la distanță, însă nu a invocat, în baza art.116 și 141 din Legea 84/1995, în vigoare în 2009, nelegalități în organizarea studiilor la forma de învățământ la distanță și a examenului de licență sesiunea 2009.

Prin întâmpinare și cererea de chemare în garanție a M.E.C.T.S., pârâta U.S.H. a solicitat să se constate că și-a îndeplinit obligațiile către reclamantă, astfel că se impune admiterea cererii sale de chemare în garanție și obligarea M.E.N. să aprobe tipărirea formularelor tipizate, constând în diploma de licență și suplimentul la aceasta pentru reclamantă, începând cu a 30-a zi de la rămânerea irevocabilă a hotărârii ce urmează a se pronunța în cauză.

În motivarea întâmpinării, pârâta a precizat că, potrivit Legii 443/2002, este persoană juridică de drept privat și utilitate publică, parte a sistemului național de învățământ, iar prin HG 693/2003 și HG 676/2007 a fost acreditată sau autorizată provizoriu pentru forma de învățământ la zi în domeniul de licență „drept”. Cadrul legal precizat i-a permis să desfășoare forma de învățământ cu frecvență redusă sau învățământ la distanță, iar M.E.N. a autorizat eliberarea diplomelor de licență pentru absolvenții formei de învățământ la distanță, mai puțin pentru cei care au promovat examenul de licență în sesiunea iulie 2009.

S-a mai arătat că pârâta a solicitat în mai multe rânduri MECTS aprobarea tipării formularelor tipizate de diplome de licență, dar acesta a aprobat doar în parte modelul de formular, astfel încât pârâta este în imposibilitate de a emite diploma reclamantei.

În susținerea întâmpinării, pârâta a depus, în copie, jurisprudența în materie a Î.C.C.J.- Secția Contencios Administrativ și Fiscal, solicitări adresate MECTS București, precum și certificate de grefă emise de către Î.C.C.J.

Prin întâmpinare, M.E.C.T.S. a solicitat respingerea cererii de chemare a sa în garanție, precizând că actele de studii pot fi eliberate doar pentru absolvenții care au promovat examenele de licență și care au urmat o specializare la o formă de învățământ acreditată să funcționeze provizoriu la înscrierea în primul an de facultate, că universitatea pârâtă nu are dreptul să elibereze acte de studii pentru programele de studii și formele de învățământ neautorizate/neacreditate, că U.S.H. a prezentat o situație a numărului de absolvenți la forma de învățământ ID pentru care nici nu a solicitat eliberarea avizului pentru tipărirea diplomelor de licență, întrucât situația acestora urmează să fie clarificată conform prevederilor OUG 10/2009, precum și că acest act normativ conferea posibilitatea studenților de a-și finaliza studiile într-un cadru legal, respectiv să treacă la formele de învățământ autorizate sau acreditate.

Concluzionând, chematul în garanție a învederat că reclamanta a urmat studiile unei forme de învățământ, ai cărei studenți nu au fost avuți în vedere în cuprinsul cifrei de școlarizare pentru care s-au eliberat tipizate.

Prin sentința nr.3541/27.09.2013, Tribunalul Buzău a admis cererea formulată de reclamantă, a respins ca inadmisibilă cererea formulată de pârâta U.S.H. privind chemarea în garanție a pârâtului M.E.C.T.S., a dispus obligarea pârâtei U.S.H. să elibereze reclamantei diploma de licență și suplimentul de diplomă (foaia matricolă) ca urmare a promovării de către reclamantă a examenului de licență organizat în sesiunea 2009.

Prin aceeași sentință a fost obligat pârâtul MECTS să aprobe tipizarea formularelor tipizate, constând în diploma de licență și suplimentului la aceasta, fiind obligați pârâții să plătească reclamantei suma de 40 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Împotriva sentinței precizate a declarat recurs U.S.H., solicitând modificarea în parte a acesteia, în sensul admiterii cererii de chemare în garanție, motivat în esență de împrejurarea că tipărirea și eliberarea actelor de studii către reclamantă nu se poate face decât cu aprobarea scrisă a M.E.N., obligația sa către reclamantă fiind subsecventă obligației ministerului pârât de aprobare a tipizării formularelor necesare eliberării diplomei.

De asemenea, M.E.N. a declarat recurs împotriva sentinței instanței de fond, solicitând modificarea acesteia, în sensul respingerii acțiunii, motivat de faptul că la momentul înscrierii la studii a reclamantei universitatea pârâtă nu era autorizată să funcționeze provizoriu pentru forma de învățământ urmată de către aceasta, că organizarea fiecărui ciclu de studii se face doar cu aprobarea MECTS (actual M.E.N.), că nu există nici un temei juridic pentru solicitarea de către reclamantă a eliberării diplomei de licență pentru parcurgerea unor cursuri neacreditate/neautorizate provizoriu, precum și că împrejurarea eliberării de către universitate a unor adeverințe, care ar atesta efectuarea unor studii, atrage exclusiv responsabilitatea acesteia.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

Intimata-reclamantă și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile art.29 alin.1, 3 și în mod special alin.4 lit.b din OUG 75/2005 prevăd obligațiile pârâților din acest dosar de a elibera diplomele de licență, respectiv de a aproba tipărirea formularelor tipizate.

De asemenea, dispozițiile art.29 din OUG nr.75/2005 nu conduc la concluzia necesității unei acreditări distincte pentru fiecare formă de învățământ, ci doar pentru fiecare program din ciclul de licență care conduce la o calificare universitară distinctă.

Referitor la cererea U.S.H. de chemare în garanție a M.E.N., a arătat că aceasta este legală și în conformitate cu prevederile Noului Cod de procedură civilă, fiind evident că numai prin admiterea acesteia poate fi asigurată punerea în executare a hotărârii recurate, în condițiile în care eliberarea diplomelor de licență este condiționată de aprobarea tipăririi formularelor tipizate de către M.E.N.

Recurenta-pârâtă U.S.H., în exprimarea punctului său de vedere, a arătat că cererile cu care prima instanță a fost investită pot fi analizate independent de examinarea împrejurării acreditării/neacreditării programului de studiu organizat de către ea și urmat de către reclamantă, că adeverința emisă de aceasta din urmă atestă legalitatea studiilor urmate de reclamantă, că persoanele responsabile din cadrul M.E.N. nu au sesizat nereguli la sfârșitul perioadei de monitorizare a Universității Spiru Haret, precum și că aceasta a fost înființată în baza Legii nr.443/2002 și Legii 84/1995, astfel că avea dreptul de a emite diplome de licență absolvenților.

S-a mai arătat că, față de dispozițiile art.60 al.1 din Legea nr.84/1995, singura condiție pentru desfășurarea formei de învățământ la distanță era ca specializarea să fie acreditată sau autorizată să funcționeze provizoriu și să aibă forma de învățământ la zi, evaluarea și acreditarea efectuându-se doar la nivelul programelor de studii care duc la o calificare universitară distinctă, iar nu la nivelul formelor de învățământ, că această concluzie reiese și din dispozițiile art.29 din OUG

75/2005, precum și că, față de dispozițiile HG 535/1999, HG 916/2005, HG 676/2007 și HG 1175/2006, U.S.H. a organizat programele de studii de licență conform dispozițiilor legale, neimpunându-se examinarea acreditării/ neacreditării programului de studii absolvit de către reclamantă.

Cu privire la cererea de chemare în garanție, U.S.H. a arătat că sunt îndeplinite condițiile de admitere a acesteia, deoarece numai prin aceasta se asigură efectiv punerea în executare a obligației sale de a emite intimăte-reclamante diploma de licență. Chemarea în garanție a M.E.N. este o necesitate obiectivă, deoarece diplomele de licență se emit numai cu avizul acestui minister, care însă refuză să aprobe tipărirea formularelor.

S-a mai arătat că, pentru unificarea jurisprudenței, Î.C.C.J. s-a pronunțat la data de 28.10.2013 și la 07.11.2013 în sensul obligării U.S.H. la eliberarea diplomelor de licență și a suplimentului de diplomă, precum și admiterii cererii de chemare în garanție și de obligare a chematului în garanție să aprobe tipărirea formularelor tipizate, astfel că la soluția ce urmează a fi pronunțată în prezenta cauză, trebuie să ia în considerare principiul coerenței și unității jurisprudenței, consacrat ca atare în practica CEDO.

Recurentul-pârât M.E.N., exprimându-și punctul său de vedere, a arătat că cererile de obligare a U.S.H. la eliberarea diplomelor de licență și de obligare a M.E.N. să aprobe tipărirea formularelor tipizate nu pot fi analizate independent de examinarea împrejurării acreditării/neacreditării programului de studii organizat de U.S.H. și absolvit de reclamantă, precum și că actele de studii pot fi eliberate doar pentru acei absolvenți care au promovat examenele de licență și care au urmat o specializare la o formă de învățământ acreditată sau autorizată să funcționeze provizoriu, conform legislației în vigoare la momentul înscrierii în anul I de facultate.

Art.60 alin. (1) din Legea nr. 84/1995 nu conferă dreptul instituțiilor de învățământ acreditate la zi, de a organiza automat și învățământ la distanță sau cu frecvență redusă, ci numai vocația în acest sens, în continuare fiind obligatorie parcurgerea acelorași etape de acreditare sau autorizare provizorie, ca și pentru forma de învățământ la zi.

În vederea aplicării art. 60 alin.(1) din Legea nr. 84/1995, a fost emisă H.G. nr. 1011/2001, care reglementează condițiile de organizare a învățământului la distanță și a celui cu frecvență redusă, prevăzând expres în art. 17 că programele de învățământ la distanță sau de învățământ cu frecvență redusă se supun procedurii de evaluare academică.

M.E.N. a mai arătat că în toate hotărârile de guvern emise în perioada anului 2002 (anul înființării universității pârâte) autorizarea se realiza pe fiecare formă de învățământ, fiind menționată expres forma avută în vedere : zi, fără frecvență, frecvență redusă, învățământ la distanță, că autorizarea acreditarea vizează inclusiv formele de învățământ, nu doar domeniul, facultatea și specializarea, acest fapt rezultând și din prevederile OUG nr. 75/2005, că potrivit art. 13 din OUG nr. 75/2005, evaluarea externă a calității educației cuprinde, printre altele, evaluarea capacității instituționale, a eficacității educaționale a organizației furnizoare de educație și evaluarea calității programelor de studiu oferite, astfel că o astfel de evaluare complexă presupune inclusiv analiza formei de învățământ care se dorește a fi organizată, că potrivit art. 2 lit. c din OUG nr. 75/2005, programele de studii

concretizează oferta educațională a unei organizații furnizoare de educație, precum și că forma de învățământ propusă de universitate face parte din oferta educațională, deoarece formele distincte de învățământ atrag oferte educaționale diferite, astfel că, făcând parte din oferta educațională, forma concretă de învățământ propusă de universitate se concretizează în programele de studiu, potrivit art. 2 lit c din OUG nr. 75/2005.

S-a mai susținut că în vederea aplicării OUG nr. 75/2005 a fost adoptată H.G. nr. 1418/2006, privind procedura de acreditare/autorizare, care la art. 1.6, paragraful 3, teza a doua-a precizează că programele de studii (programe care sunt supuse acreditării/autorizării potrivit art. 29 alin. 3 din OUG nr. 75/2005) se diferențiază, printre altele, și prin forma de învățământ: la zi seral cu frecvență redusă, învățământ la distanță, etc., că un program de studii la forma zi va fi diferit de un program de studii la forma ID, fiind în realitate două programe de studii diferite, supuse separat procedurilor de autorizare/acreditare, astfel că pârâta USH nu avea dreptul de a organiza forma de învățământ ID sau FR urmată de reclamantă, precum și că aceasta din urmă a încheiat un contract de studii cu universitatea, contract care generează drepturi și obligații reciproce, printre care și obligația universității de a elibera documentele de studii, astfel că un act juridic încheiat cu nerespectarea prevederilor imperative ale legii, deci cu depășirea drepturilor conferite de lege universității organizatoare, nu poate beneficia de protecția jurisdicțională numai pentru simplul motiv că niciuna din părțile actului nu a solicitat anularea acestuia.

În ceea ce privește eliberarea adeverințelor, M.E.N a susținut că acestea sunt emise de universitate, care atestă absolvirea cursurilor și susținerea examenelor de licență, însă nu conferă prin ele însele dreptul la emiterea diplomei de licență, ci atesta doar o situație de fapt, fiind emise în vederea executării unei obligații contractuale a universității, că eventuala obligație a universității de a emite diplomele de studii si-ar avea izvorul direct în lege, însă numai în condițiile în care contractul de studii ar fi fost încheiat cu respectarea legii, ceea ce nu este cazul în speță, precum și că nu poate fi reținută eroarea comună și invincibilă în care se presupune ca s-ar afla absolvenții USH de la formele de învățământ FR sau ID.

M.E.N. a apreciat că nu este admisibilă cererea U.S.H. de chemare a sa în garanție, cerere care, potrivit art. 72 alin. (1) din NCPC, este condiționată de existența unui raport juridic între pârât și chematul în garanție, raport aflat în strânsă legătură cu pretenția reclamantului. Or, raportul juridic dintre universitate și minister, referitor la eliberarea diplomelor de licență, ar exista doar în condițiile în care între minister și universitate ar fi raporturi de subordonare, situație inexistentă, câtă vreme dispozițiile art.118 alin. (1) pct. a) din Legea nr. 1/2011 a educației naționale consacră principiul autonomiei universitare, în virtutea căruia pârâta a luat decizia de a școlariza ignorând hotărârile de guvern care, an de an reglementează structura instituțiilor de învățământ superior particular acreditate, domeniile de studii universitare de licență și specializările acreditate sau autorizate să funcționeze provizoriu.

M.E.N. a mai precizat că între el și universitate, ca instituție, nu există un raport juridic direct, o interdependentă la nivel de obligații reciproce, ambele trebuind să respecte legea, că nicio lege nu-l obligă să funcționeze ca organism de preluare a comenzilor de avizare a tipăririi de formulare din partea vreunei universități, că el nu

poate fi redus la un simplu element de executare a comenzilor înaintate de universități, în sensul de a aproba orice număr de diplome și a accepta ca legală o formă de învățământ care nu a parcurs procedura de acreditare/autorizare, că obligația ministerului, ca și conducător al sistemului național de învățământ, cercetare științifică, dezvoltare tehnologică și inovare, este de a verifica dacă solicitarea este făcută în limitele și cu respectarea legislației în domeniu, precum și că nu există interdependență între obligația universității de a emite diploma și obligația M.E.N. de a aviza tipărirea formularelor tipizate.

Reclamanta a încheiat un contract de studii cu universitatea, fiind înscrisă la program de studii care nu beneficiază de acreditare/autorizare, astfel că existența raporturilor contractuale dintre reclamantă și universitate și executarea obligațiilor contractuale din partea reclamantei, nu poate duce la obligarea M.E.N. să aprobe eliberarea unor acte de studii care exced cadrul legal, refuzul său fiind perfect justificat și fundamentat pe respectarea întregului cadru normativ legat de organizarea și coordonarea sistemului național de învățământ superior, precum și organizarea mecanismelor de asigurare a calității în învățământ.

IV. Punctul de vedere motivat al completului de judecată.

Normele de drept intern ce urmează a fi supuse dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție sunt cele ale art.29 al.1-4 din OUG 75/2005, precum și cele ale art.72 din noul Cod de procedură civilă, conform cărora :

„ (1) Orice persoană juridică, publică sau privată, interesată în furnizarea de educație se supune procesului de evaluare și acreditare, în condițiile legii.

(2) În învățământul preuniversitar evaluarea și acreditarea se fac la nivelul structurilor instituționale pentru fiecare nivel de învățământ, fiecare tip de program de studii și de calificare profesională, după caz.

(3) În învățământul superior evaluarea și acreditarea se fac la nivelul structurilor instituționale pentru fiecare program din ciclul de licență, care duce la o calificare universitară distinctă. Programele specifice ciclurilor de studii de masterat și doctorat se supun evaluării externe, în vederea acreditării.

(4) Acreditarea presupune parcurgerea a două etape succesive:

a) autorizarea de funcționare provizorie, care acordă dreptul de a desfășura procesul de învățământ și de a organiza, după caz, admiterea la studii;

b) acreditarea, care acordă, alături de drepturile prevăzute la lit. a), și dreptul de a emite diplome, certificate și alte acte de studii recunoscute de Ministerul Educației și Cercetării și de a organiza, după caz, examen de absolvire, licență, masterat, doctorat.....” și

„Partea interesată poate să cheme în garanție o terță persoană, împotriva căreia ar putea să se îndrepte cu o cerere separată în garanție sau în despăgubiri”.

1. Referitor la legătura dintre cererile de obligare a U.S.H. să elibereze diploma de licență și de obligare a M.E.N. să aprobe tipărirea formularelor tipizate necesare și împrejurarea acreditării/neacreditării universității precizate, Curtea apreciază următoarele :

Atât la data începerii cursurilor de către reclamantă (anul 2005), organizate în cadrul universității pârâte, la momentul susținerii și promovării examenului de licență (iulie 2009), cât și la momentul sesizării instanței cu prezenta acțiune erau în vigoare dispozițiile art.29 al.1-4 din OUG 75/2005, anterior citate.

De asemenea, Curtea constată că dispozițiile art.2 al.2 din Ordinul M.E.C.T. nr.2284/2007 prevăd că „actele de studii din sistemul național de învățământ superior sunt documente oficiale de stat, cu regim special, care confirmă studii de învățământ superior efectuate și titluri sau calități dobândite”, iar dispozițiile art.5 al.1 din același ordin prevăd că „institutiile de învățământ superior, de stat ori particular, acreditate sau autorizate să funcționeze provizoriu potrivit legii, denumite în continuare instituții, pot gestiona, completa și elibera numai acele acte de studii la care au dreptul în condițiile legii”.

Or, din aceste dispoziții legale rezultă fără echivoc că eliberarea unei diplome de licență, ca document oficial de stat, nu poate avea loc decât de către un furnizor de educație acreditat.

În condițiile în care raporturile juridice dintre reclamantă și universitatea pârâtă sunt preponderent de natură contractuală, este neîndoielnic faptul că cererea de obligare a U.S.H. să-i elibereze diploma de licență reclamantei nu poate fi soluționată fără analiza îndreptăririi legale a universității de a emite un astfel de document oficial de stat.

În ce privește cererea de obligare a M.E.N. să aprobe tipărirea formularelor tipizate, Curtea constată că dispozițiile art. 6 și 7 din Ordinul MECT nr.2284/2007 prevăd că :

„La sfârșitul fiecărui an universitar se întocmește un raport privind gestionarea, completarea și eliberarea actelor de studii, la nivelul fiecărei instituții, care se aprobă de conducerea acesteia și se arhivează cu termen permanent.

Formularele actelor de studii sunt tipărite și difuzate, în condițiile legii, de către unitatea de specialitate desemnată de MECS, unitate care poartă întreaga răspundere pentru aprobarea comenzilor de la instituții și pentru asigurarea securității tipăririi și păstrării formularelor până la ridicarea acestora de către instituțiile beneficiare”.

Or, interpretând sistematic aceste dispoziții cu cele ale art.2 și 5 din același ordin, Curtea consideră că aprobarea tipăririi formularelor tipizate se poate face doar pentru furnizorii de educație autorizați/acreditați, respectiv pentru cursurile organizate de aceștia cu respectarea dispozițiilor legale în materie.

Ca urmare, și pentru cererea analizată este necesară, în opinia Curții, stabilirea posibilității legale a U.S.H. de a emite diploma de licență reclamantei, respectiv acreditarea sa pentru cursurile organizate și absolvite de către aceasta, întrucât doar în această situație există posibilitatea legală a emiterii diplomei de licență și a tipăririi formularelor tipizate necesare, respectiv obligația M.E.N. de a le aproba.

2. Referitor la admisibilitatea cererii de chemare în garanție a M.E.N., Curtea reține mai întâi că dispozițiile art.72 din noul Cod de procedură civilă au o reglementare similară cu cea a art.60 al.1 din vechiul Cod de procedură civilă.

Curtea constată că doctrina și jurisprudența aferente dispozițiilor vechiului Cod de procedură civilă, au apreciat unanim că pentru admisibilitatea formulării unei

cereri de chemare în garanție este necesar ca între titularul acesteia și cel chemat în garanție să existe raporturi juridice ce se pot circumscrie obligației de garanție sau despăgubire.

În acest sens, în decizia nr.10/2011 pronunțată de către Completul de RIL al ICCJ – decizie obligatorie pentru toate instanțele judecătorești, potrivit dispozițiilor art.330 ind.7 al.4 din vechiul Cod de procedură civilă -, instanța supremă a statuat că „atât timp cât între debitorul obligației de plată deduse judecării, respectiv instituția publică obligată la plată (n.a. titularul cererii de chemare în garanție), și chematul în garanție, respectiv Ministerul Finanțelor Publice, nu există o obligație de garanție sau de despăgubire, nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 60 din Codul de procedură civilă”.

Or, este evident că între M.E.N. (fost MECTS, respectiv MECT) și U.S.H. nu există nicio obligație legală sau contractuală de garanție sau despăgubire, astfel că, prin prisma considerentelor ICCJ, mai sus citate și obligatorii pentru instanțele judecătorești, cererea de chemare în garanție a MEN nu este admisibilă.

De altfel, în jurisprudența ICCJ – SCAF, precizată, admisibilitatea chemării în garanție a MEN (fost MECTS) a fost fundamentată pe împrejurarea că obligația universității de a emite diploma de licență nu poate fi adusă la îndeplinire fără obligarea ministerului de a aproba tipărirea formularelor tipizate necesare – punct de vedere însușit și susținut și de către U.S.H.

Față de această concluzie, Curtea consideră că, deși legătura de interdependentă dintre obligații este reală, totuși ea nu poate justifica îndeplinirea condiției de admisibilitate a chemării în garanție analizată, întrucât această legătură nu se poate circumscrie unei obligații de despăgubire sau chemare în garanție, a cărei natură și conținut juridic au fost clarificate pe deplin în doctrină și jurisprudență, astfel că nu se impune expunerea lor.

3. Trebuie precizat că practica judiciară a Curții de Apel Ploiești, în ce privește primul aspect supus analizei instanței supreme, este fundamentată în unanimitate pe jurisprudența acesteia din urmă, aferentă perioadei în care I.C.C.J.-S.C.A.F. soluționa astfel de recursuri, astfel că în niciuna dintre deciziile pronunțate – prin care s-au menținut soluțiile de admitere a cererilor de obligare la emiterea diplomelor de licență – nu a fost abordată expres problematica necesității stabilirii acreditării /neacreditării U.S.H. pentru cursurile organizate de aceasta și promovate de către reclamanți.

Cât privește admisibilitatea cererilor de chemare în garanție a MEN, de către U.S.H., pentru obligarea la tipărirea formularelor tipizate necesare eliberării diplomelor, jurisprudența Curții de Apel Ploiești a fost, de asemenea, raportată exclusiv la cea a ICCJ – SCAF, în sensul aprecierii admisibilității și admitterii lor.

4. Curtea apreciază că se impune sublinierea imperativului pronunțării ICCJ cu privire la aspectele cu care a fost sesizată, prin prisma numărului foarte mare de persoane aflate în situații similare celei a reclamantei.

Astfel, din datele statistice învederate de către M.E.N. în cuprinsul cererii de recurs și care nu au fost contestate de către celelalte părți, rezultă că numărul studenților școlarizați în perioada 2004-2009 în condițiile precizate este foarte mare,

de ordinul zecilor, chiar sutelor de mii, astfel că necesitatea stabilirii unei practici unitare și corecte, care să respecte toate dispozițiile legale edictate în materie, este mai mult decât evidentă.

Pentru toate aceste considerente și în temeiul dispozițiilor art.519 și art.520 din noul Cod de procedură Civilă, Curtea urmează să constate admisibilă sesizarea ICCJ cu problemele de drept expuse anterior, să înainteze instanței supreme prezenta încheiere, împreună cu înscrisuri relevante din dosarul cauzei, precum și să suspende judecata recursului până la pronunțarea de către ICCJ a hotărârii prealabile, în vederea căreia a fost sesizată.

**În numele legii,
D I S P U N E :**

Constată admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele probleme de drept :

Dacă, față de dispozițiile art.29 alin.1, 3 și în special alin.4 lit. b din OUG nr.75/2005 - ce vizează, în esență, faptul că acreditarea acordă dreptul de a emite diplome recunoscute de M.E.C.T.S. (actual M.E.N.) și de a organiza examenul de licență-, dispoziții în vigoare în perioada în care reclamanta a urmat cursurile U.S.H., cererile de obligare a U.S.H. la eliberarea diplomelor de licență și de obligare a M.E.N. să aprobe a tipărirea formularelor tipizate pot fi sau nu analizate independent de examinarea împrejurării acreditării/neacreditării programului de studiu organizat de U.S.H. și absolvit de reclamantă;

Dacă, față de dispozițiile art.72 din NCPC, este admisibilă cererea U.S.H. de chemare în garanție a M.E.N. pentru obligarea la aprobarea tipării formularelor tipizate, în condițiile în care această cerere nu are ca obiect valorificarea unui drept de garanție sau despăgubire”.

Dispune înaintarea prezentei încheieri Înaltei Curți de Casație și Justiție, la care se atașează următoarele înscrisuri, conforme cu originalul:

- cererea de chemare în judecată;
- întâmpinarea și cererea de chemare în garanție formulată de către pârâta U.S.H. și întâmpinarea formulată de chematul în garanție M.E.N.;
- sentința Tribunalului Buzău – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal nr.3514/27.09.2013;
- recursurile formulate de către M.E.N. și U.S.H.;
- întâmpinările formulate de recurenții M.E.N. și U.S.H. și răspunsul la întâmpinare, formulat de recurentul M.E.N.
- punctele de vedere ale părților cu privire la problema de drept sesizată;
- jurisprudență în spețe similare.
- extras de pe portalul ICCJ.

Dispune suspendarea judecării recursului, conform prevederilor art. 520 alin. 2 din noul Cod de procedură civilă, până la pronunțarea de către ICCJ a hotărârii prealabile, în vederea căreia a fost sesizată.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică azi, 3 aprilie 2014.

12

PREȘEDINTE,
I.S.

JUDECĂTORI,
I. L. G.S.P.

GREFIER,
V.M.